

[Sigsgaard.]

ved coasterhistorien, og dermed skal det være sket.

Jeg advarer imod, at man lader sig narre af, at det fra forskellig side siges hér i dag: vi vil se på tingene i udvalget. Jeg tør godt spå, at det kommer der meget, meget lidt ud af. Der bliver som sagt lidt coasterpilleri, og så færdig; der bliver måske lidt studiekredsarbejde for de partier her i folketinget, der er udvalgsberettigede, og så er det sket. Derfor er værdien af at få en diskussion som den, vi har fået i dag, simpelt hen den, at vi får lidt indblik i, hvor skæv den økonomiske politik er, hvor klassebestemt den økonomiske politik er.

Hr. Asger Jensen sagde, at hvis disse forslag gennemførtes, ville det ikke være muligt at opretholde det private erhvervsliv; det sagde han direkte. Det var også en interessant udtalelse, bl. a. fordi den rejser spørgsmålet: hvordan lykkes det så egentlig at opretholde det private erhvervsliv i lande, der ikke har de samme afskrivningsfiduser, som vi har her i Danmark eller ikke har dem i så høj grad, som vi har dem? Hvordan bærer man sig egentlig ad med det?

En bemærkning som hr. Asger Jensens tager jo ligesom lidt af luften ud af den ballon, der hedder det selvhjulpne private erhvervsliv, det konkurrencedygtige private erhvervsliv. Vi hørte ikke noget om i dag, at erhvervslivet var selvhjulpent og konkurrencedygtigt, nej, vi hørte tværtimod bemærkninger om, at hvis I tager tilskuddet fra lønmodtagerne via staten til erhvervslivet fra dette erhvervsliv, så falder det sammen, så kan det overhovedet ikke klare sig. Jeg synes, det var interessant at få en sådan erkendelse af, at det, man kalder erhvervslivet, i dag kun fungerer i kraft af den offentlige støtte. Jeg tror nok, at hr. Asger Jensen overdrev lidt, men alligevel.

Hr. Jens Foged var inde på nogle historiske betragtninger og sagde, at da en tidligere regering skar lidt ned på afskrivningsfiduserne — og det var ikke ret meget, der blev skåret, det husker hr. Jens Foged jo også — så steg arbejdsløsheden. Jeg kan ikke huske arbejdsløshedstallene netop fra den periode, så det skal jeg ikke gå ind på i detaljer, men derimod sige, at sådan vil systemet selvfølgelig fungere, det er de vilkår, man arbejder under. Derfor er enhver rege-

ring, der accepterer systemets betingelser, nærmest nødt til hele tiden at sikre kapitalen en høj profit — man vil selvfølgelig også gerne. Men det er altså systemets betingelser, som man er gået ind på, og hvis ikke man hele tiden sikrer kapitalen en høj profit, hvis ikke guleroden hele tiden er tilstrækkelig smukt gul og saftig og stor foran næsen på erhvervslivet, så vil de ikke rigtig investere, eller pengene ryger til udlandet, folk bosætter sig i udlandet med deres penge, eller hvad der nu kan ske. Og så står man dér, så får man ikke oprettet de arbejdspladser, der er brug for, og så risikerer man arbejdsløshed. Det ved enhver regering selvfølgelig godt, det er de vilkår, den arbejder under, hvis den i øvrigt accepterer de kapitalistiske betingelser, og det har alle regeringer jo hidtil gjort.

Derfor er det, at lønmodtagerne altid rammes hårdest af den økonomiske politik ganske uanset regeringens farve; der kan være detailforskelle, men hovedlinjen ændres ikke af regeringsskift. Derfor er vi altså også nogle, der ikke ville være tilfredse; selv om alle kom herop og sagde: det er da nogle herlige forslag, disse fire, dem gennemfører vi. Vi tror, at det er hele det økonomiske system, det er galt med, og det vil vi godt have ændret.

Hvordan kan afskrivningsfiduserne i øvrigt opretholdes, kunne man så spørge — og det skal jeg slutte med at sige — hvis de i den grad strider imod flertallets interesser, hvis jeg virkelig har ret i, at de giver fordele for de få på de manges bekostning? Hvordan i alverden kan det så gå til, at de kan opretholdes?

Se, nu er der for det første det, at disse afskrivningsregler er ganske udviklede, og det er den slags ting; som efter pressens mening ikke har nogen større offentlig interesse; derfor tror jeg aldrig, reglerne f. eks. er gennemgået i tv, måske til en vis grad i radio, sjældent også i dagbladene, og det er svært at referere en debat som denne ordentligt, sådan at folk virkelig forstår, hvad det er for forslag, der er fremsat, og hvad deres virkninger ville blive, og det sker derfor heller ikke. Debatten om sådanne ting forbigås helst i stilhed, også efter min mening af politiske grunde, men når f. eks. en økonom, en såkaldt vismand, vil have arbejderne til at afstå fra lønforhøjelser, så snak-